

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/46/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200588
Dátum vydania rozhodnutia:	18.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012200588.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobkyne: D., bytom Q. XX, J., zastúpenej Mgr. Soňou Grošaftovou, advokátkou so sídlom Makovického 7, Žilina, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-3/2012 zo dňa 16. februára 2012, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 91/2012-48 zo dňa 10. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 91/2012-48 zo dňa 10. apríla 2014, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 1S 91/2012-48 zo dňa 10. apríla 2014 Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-3/2012 zo dňa 16. februára 2012, ktorým žalovaný potvrdil personálny rozkaz riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. 715 zo dňa 09. decembra 2011 o odňatí príplatku za vedenie služobného cestného vozidla vo výške 20 € dňom 01. novembra 2011. Žalovaný, ako aj prvostupňový orgán, o odňatí príplatku rozhodli podľa § 95 ods. 4 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) a čl. 14 ods. 2 nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 17/2008 o vybraných platových náležitostiach príslušníkov Policajného zboru, prikazovaní služby nad základný čas služby v týždni a nariaďovaní služobnej pohotovosti príslušníkom Policajného zboru (ďalej len „nariadenie ministra vnútra č. 17/2008“), a to z

dôvodu, že žalobkyňa v mesiaci november 2011 nejazdila na služobnom motorovom vozidle vybavenom typickým zvukovým znamením alebo svetelným znamením, čím zanikli dôvody, na základe ktorých bol žalobkyni uvedený príplatok priznaný. V napadnutom rozhodnutí žalovaný poukázal aj na čl. 5 ods. 1 a 3 a čl. 15 ods. 8 písm. a) nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 68/2010 o používaní služobných cestných vozidiel (ďalej len „nariadenie ministerstva vnútra č. 68/2010“), z ktorých vyplýva, že k tomu, aby policajt mohol jazdiť so služobným cestným vozidlom, musí mať schválenú alebo nariadenú jazdu od svojho nadriadeného alebo ním určenej osoby, pričom nadriadený nesie plnú zodpovednosť za oprávnenosť a účelnosť každej jazdy, ako aj za celkové efektívne, účelné a hospodárne využívanie všetkých služobných cestných vozidiel pridelených do užívania ním riadeného útvaru Policajného zboru.

Krajský súd vyhodnotil postup a rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu ako súladné so zákonom. Napadnuté rozhodnutie žalovaného má podľa názoru krajského súdu všetky formálne aj obsahové náležitosti, je riadne odôvodnené a vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu. Krajský súd uviedol, že na to, aby policajt mohol jazdiť so služobným cestným vozidlom, musí mať príslušným nadriadeným schválenú alebo nariadenú jazdu. Jazda so služobným vozidlom nie je právne nárokovateľná a ak nadriadený jazdu policajtovi neschválil alebo nenariadil, nemôže ju policajt vykonať.

K námietkam žalobkyne krajský súd uviedol, že v danej veci nie je podstatné, či proti žalobkyni bolo vedené disciplinárne konanie v súvislosti s dopravnou nehodou, ktorej bola účastníčkou. Rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie prejednávanej veci bolo podľa krajského súdu to, či žalobkyňa v mesiaci november 2011 vykonala alebo nevykonala jazdu so služobným cestným vozidlom. Nakoľko bolo preukázané, že žalobkyňa v mesiaci november 2011 jazdu so služobným cestným vozidlom nevykonala, príplatok podľa § 95 ods. 4 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. jej nepatrí a bol jej preto zákonným spôsobom odňatý.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa včas odvolanie a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného, ako aj personálny rozkaz riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline a vec vráti žalovanému na nové konanie. Žalobkyňa v odvolaní namietala v podstate rovnaké skutočnosti ako aj v podanej žalobe. Poukázala na skutočnosť, že dňa 13. októbra 2011, teda dva dni potom, ako podala odvolanie proti disciplinárnemu rozkazu riaditeľa Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. 4 z 03. októbra 2011, ktorým jej bolo uložené disciplinárne opatrenie (zníženie služobného platu) za spáchanie priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, jej riaditeľ Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline povedal, že jej odoberie povolenie na vedenie služobného cestného vozidla. Dňa 25. októbra 2011 jej riaditeľ odmietol podpísať jazdu služobným cestným vozidlom, pričom kolegyni žalobkyne riaditeľ v ten istý deň podpísal jazdu, ktorá mala byť vykonaná v rovnakom čase a na rovnakej trase, ako žiadala aj žalobkyňa. Následne, dňa 26. októbra 2011 jej riaditeľ oznámil, že sa nemá pokúšať dať si podpísať jazdu ani u neho, ani u žiadneho iného nadriadeného. Uvedené konanie riaditeľa hodnotí žalobkyňa ako pomstu za to, že podala odvolanie proti disciplinárnemu rozkazu, v ktorom poukázala na nedostatky v konaní o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, z ktorého bola obvinená a ktorý bol následne pre nezákonnosť zrušený. Namietala, že žalovaný v konaní nezabezpečil vyjadrenie riaditeľa k vyššie uvádzaným námietkam a v napadnutom rozhodnutí poukazoval na interný akt riadenia (nariadenie ministerstva vnútra č. 68/2010), ktorý však neuvádza nič o vnútorných pohnútkach riaditeľa Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, ktoré aplikoval na žalobkyňu po podaní odvolania proti disciplinárnemu rozkazu. Riaditeľ Krajského dopravného inšpektorátu riaditeľstva Policajného zboru v Žiline žalobkyni nepodpisoval jazdy služobným cestným vozidlom s úmyslom odobrať jej príplatok za vedenie služobného cestného vozidla v sume 20€. Keby takýto úmysel nemal, mohol žalobkyni podpísať súhlas s jazdou napríklad v nasledujúcom mesiaci (v decembri 2011), čím by jej znovu vznikol nárok na priznanie príplatku, avšak ani v decembri 2011 jej riaditeľ súhlas s jazdou služobným cestným vozidlom nepodpisal. V súvislosti s uvedenými okolnosťami žalobkyňa namietala porušenie § 2a ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého nadriadený nesmie policajta postihovať alebo znevýhodňovať preto, že

policajt uplatňuje svoje práva vyplývajúce zo služobného pomeru. Žalobkyňa tiež namietala porušenie práva na spravodlivý súdny proces, zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, nakoľko krajský súd pri svojom rozhodovaní postupoval jednostranne v prospech žalovaného, v rozsudku neuviedol dôvody, pre ktoré považoval tvrdenia žalobkyne za nepravdivé, a svoje rozhodnutie zdôvodnil zhodne s argumentáciou žalovaného. Krajský súd nezistil skutočný stav prejednávanej veci, pretože nedisponoval vyjadreniami riaditeľa Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline o pohnútkach, ktoré ho viedli k tomu, že žalobkyni odmietal podpísať jazdu so služobným cestným vozidlom.

Žalovaný sa vo vyjadrení k podanému odvolaniu stotožnil s napadnutým rozsudkom krajského súdu a navrhol ho ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že žalobkyňa v odvolaní neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti, iba zotrváva na názore, že v prejednávanej veci došlo k nesprávnemu posúdeniu a rozhodnutiu. Žalovaný uviedol, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom posudzujúcim právne otázky napadnutého postupu a rozhodnutia orgánu verejnej správy, pričom rozsah súdneho prieskumu je vymedzený obsahom žaloby a správny súd nepreskúmava napadnuté rozhodnutie nad rámec žalobných námietok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno vyhovieť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 OSP. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného, ktorým bol žalobkyni dňom 01. novembra 2011 odňatý príplatok vo výške 20 € za vedenie služobného cestného vozidla z dôvodu, že žalobkyňa v mesiaci november 2011 nejazdila na služobnom motorovom vozidle vybavenom typickým zvukovým znamením alebo svetelným znamením, čím zanikli dôvody, na základe ktorých bol žalobkyni uvedený príplatok priznaný. Žalovaný svoje rozhodnutie oprel o ustanovenie § 95 ods. 4 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. a čl. 14 ods. 2 nariadenia ministra vnútra č. 17/2008.

Podľa § 95 ods. 4 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z., ak vodič referent špecialista skutočne jazdí so služobným cestným vozidlom vybaveným typickým zvukovým znamením alebo svetelným znamením, patrí mu príplatok do výšky 20 eur mesačne.

Príplatok za vedenie služobného cestného vozidla je v zmysle ustanovenia § 84 ods. 2 písm. k/ zákona č. 73/1998 Z. z. jednou zo zložiek služobného príjmu príslušníka Policajného zboru v stálej štátnej službe.

Podľa čl. 14 ods. 1 nariadenia ministra vnútra č. 17/2008 funkčný plat, prídavok za výsluhu rokov a hodnotný príplatok sa určuje podľa príslušnej platovej triedy, dĺžky započítateľnej praxe a hodnosti policajta.

Podľa čl. 14 ods. 2 nariadenia ministra vnútra č. 17/2008 ostatné zložky služobného platu ustanovené v mesačnej výške priznáva, mení a odníma nadriadený rozhodnutím v personálnom rozkaze okrem príplatku za nerovnomernosť času služby podľa čl. 9 ods. 5 a 6.

Z citovaných právnych noriem je nepochybné, že príplatok za vedenie služobného cestného vozidla príslušníkovi Policajného zboru patrí, ak so služobným cestným vozidlom skutočne jazdí, pričom tento príplatok (ako zložku služobného platu) mu priznáva, či odníma nadriadený rozhodnutím v personálnom rozkaze. Napadnutým rozhodnutím žalovaného bol uvedený príplatok žalobkyni odňatý. Podstatné pre posúdenie zákonnosti tohto rozhodnutia je, či žalobkyňa jazdila so služobným cestným vozidlom. Táto skutočnosť pritom v konaní nebola sporná, žalobkyňa skutkový stav ustálený žalovaným nepopierala, nenamietala tiež ani nesprávnu aplikáciu vyššie citovaných právnych predpisov. Žalobkyňa poukazovala na skutočnosť, že mala zámer jazdiť so služobným cestným vozidlom, avšak jazdu jej neschválil jej

nadriadený. K tomuto je potrebné uviesť, že podľa čl. 15 ods. 8 písm. a/ nariadenia ministerstva vnútra č. 68/2010 každú jazdu schvaľuje alebo nariaďuje podpisom v knihe prevádzky nadriadený, resp. ním poverený zamestnanec. Príslušník Policajného zboru nemá automatický zákonný nárok jazdiť so služobným cestným vozidlom. V súlade s princípom hierarchie a uzákonených vzťahov nadriadenosti a podriadenosti v rámci fungovania Policajného zboru, ako aj s ohľadom na stanovenú zodpovednosť pri prevádzke služobných vozidiel, o použití služobného vozidla rozhoduje nadriadený príslušníka Policajného zboru. Táto skutočnosť v konaní tiež nebola sporná a žalobkyňa sama poukazovala na to, že pokiaľ jej nadriadený jazdu so služobným cestným vozidlom neschválil, resp. nenariadi, žalobkyňa ju nemôže vykonať. Z uvedeného vyplýva, že podmienky na odňatie príplatku za vedenie služobného cestného vozidla boli splnené a žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa v mesiaci november 2011 na služobnom motorovom vozidle vybavenom typickým zvukovým znamením alebo svetelným znamením nejazdila, jej príplatok vo výške 20 € dňom 01. novembra 2011 odňal.

Námietky žalobkyne proti postupu žalovaného sú sústredené na motív nadriadeného, ktorým sa riadil, keď jej jazdu so služobným cestným vozidlom neschválil. Žalobkyňa je presvedčená, že ide o pomstu nadriadeného za to, že sa odvolala proti disciplinárnemu rozkazu v konaní o dopravnom priestupku. Ako podporný argument uviedla, že jej nebola schválená identická jazda, ktorú následne riaditeľ schválil kolegyni žalobkyne.

Pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia o odňatí príplatku je podstatnou skutočnosť, že jazda so služobným cestným vozidlom nebola žalobkyňou vykonaná. Žalobkyňa nemohla jazdu vykonať, pokiaľ jej ju nadriadený nenariadil alebo neschválil. Ako už bolo uvedené vyššie, nadriadený má právo jazdu neschváliť. Najvyšší súd konštatuje, že v tomto konaní súd preskúmava zákonnosť rozhodnutia o odňatí príplatku za jazdu so služobným cestným vozidlom, pričom je treba zdôrazniť, že všetky zákonné podmienky na odňatie príplatku boli splnené. Z celej argumentácie žalobkyne možno vyvodit' jediný záver, že žalobkyňa nie je spokojná s rozhodnutím nadriadeného neschváliť jej jazdu so služobným cestným vozidlom a toto konanie považuje za zaujaté voči jej osobe. Schvaľovať, resp. nariaďovať jazdy so služobným cestným vozidlom patrí do výlučnej kompetencie nadriadeného alebo ním povereného zamestnanca, a pokiaľ ide o toto preskúmovacie konanie, možno túto kompetenciu prirovnať k správnej úvahe orgánu verejnej správy, pri ktorej sa súd obmedzí len na skúmanie, či nevybočila z medzí zákona. Ako už bolo uvedené, právna norma túto kompetenciu nadriadenému priznáva a tiež ho stanovuje zodpovedným za oprávnenosť a účelnosť jázd služobných vozidiel, preto najvyšší súd dospel k záveru, že zákonné podmienky na rozhodnutie nadriadeného boli splnené a vhodnosťou takéhoto rozhodnutia sa v súdnom preskúmovacom konaní nemožno zaoberať. Najvyšší súd však pre úplnosť dodáva, že pokiaľ je žalobkyňa presvedčená, že pri vykonávaní štátnej služby je diskriminovaná a že voči nej nie je dodržiavaná zásada rovnakého zaobchádzania, môže sa súdnej ochrany domáhať v inom občianskoprávnom konaní (§ 2a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd rozhodol v súlade so zákonom, keď žalobu žalobkyne zamietol, a preto najvyšší súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 91/2012-48 zo dňa 10. apríla 2014 ako vecne správny podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods.1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnej žalobkyni náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správnomu orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.